

bles sed

BLESSED: Meg Stuart/Damaged Goods & Eira
donderdag 8 maart 2007, Vooruit, Gent
Choreografie: Meg Stuart
Gecreëerd met en uitgevoerd door:
Francisco Camacho en Kotomi Nishiwaki
Muziek: Hahn Rowe

Fotografie: Chris Van der Burght

Ik heb me ooit voorgenomen te schrijven over iedere dans- of theatervoorstelling die me raakt, en me enigszins verzoent met het tragische lot de kern van het bestaan niet op een intuïtieve, sensitieve manier te kunnen benaderen, omdat een quasi onbewust begrijpen gepaard moet gaan met een nog groter gevoel van onbegrip. Dit schrijven (en niet een videoregistratie of fotoreportage) zou wellicht de enige mogelijke dam kunnen zijn tegen de infame vergetelheid van deze efemere vorm van kunst. Mij overvalt thans de dwingende aandrang een wederwoord te formuleren tegenover *Régi* van Boris Charmatz, dat me vorig jaar met het besef trof dat ons bestaan wel eens een schaduw zou kunnen zijn van een niet te vatten essentie, die af en toe een glimp van zijn enigmatische structuur prijsgeeft doorheen het schemerachtige licht waarin de voorstelling baadde. Dat licht wierp schaduwen in een soortgelijke grot van Plato, waarmee ze ons, holbewoners, bewust maakte van een donker onderbewustzijn onder het waarneembare oppervlak van ons lichaam van huid en haar. Tevens boorde deze grote zaalproductie van Charmatz genadeloos in de ziel van zijn kijkers door hen te confronteren met een ontoegankelijke wereld van machines, die de mensmachine als dodelijk restant opvisten, omhoog takelden, vermaalden en afvoerden naar een rollende band in perpetuum mobile. Als een mechanische metafoor van Sisyphus en de steen, Prometheus en de gier, een ontielig donkere wereld waarin de mens enkel zijn kwetsbare lichaam in de strijd kon werpen in rituelen van aantrekking en afstoting; van stilstand en beweging; van geboren worden en sterven; van doorgeven van ervaring en initiatie in taal.

Op *Régi* na, is deze noodzaak te schrijven er de laatste jaren niet meer geweest. Tot nu, *Blessed* van Meg Stuart. Een werk van een groot meesterschap, over middelen en mogelijkheden om uit het niets, uit de lege ruimte, in de zwarte doos van de theaterscène een 'contrapuntisch' podiumkunstwerk te scheppen. Een werk gecreëerd met basale elemen-